

Nåd vare med er och frid från Gud, vår Far, och Herren Jesus Kristus!

Predikotext är episteltexten för tisdagen i stilla veckan, 1 Kor 1:18–19:

Ordet om korset är en dårskap för dem som går förlorade, men för oss som blir frälsta är det en Guds kraft. Det står ju skrivet: Jag ska göra slut på de visas visdom och förkasta de förståndigas förstånd.

Herre, helga oss i sanningen. Ditt ord är sanning. Amen.

Tema för predikan är *Korsets dårskap*. Vi ska koncentrera oss kring tre saker:

1. De två vägarna: de som går förlorade, vi som blir frälsta.
2. Korset i ljuset av judarna och hedningarna: överstepräster och Pilatus.
3. Kraften i svagheten: trons paradox.

De två vägarna

a) Den breda vägen: *Ordet om korset är en dårskap för dem som går förlorade.*

Det är enligt Bibeln en otvetydig sanning att många människor ska bli utanför på den dagen när Jesus kommer tillbaka för att döma alla människor, levande och döda. När människan analyserar den sanningen kommer man oftast fram till att det är en dårskap. Om Gud finns, och om han är kärleksfull, hur skulle han då kunna döma sina skapade barn till helvetet? Det här är något som också många präster tvekar inför i dag.

Jesus fick en gång frågan från en av dem som följde honom (Luk 13:23): Herre, är det bara få som blir frälsta? Han fick då ett ganska långt svar. Jesus sa att man måste kämpa för att komma in genom den trånga porten. Han sa att många ska försöka men inte lyckas. Han talade om att porten en dag ska stängas och att de som står utanför och bultar ska få höra: Jag vet inte varifrån ni är. Gå bort ifrån mig, alla ni som gör orätt. Sedan sa han att dessa olyckliga ska gråta och gnissla tänder när de får se Abraham, Isak och Jakob och alla profeterna i Guds rike och människor som kommer

från öster och väster och får vara bordsgäster, men de ska själva hamna utanför.

När Jesus berättar hur det ska bli på domens dag (Matt 25:31ff) säger han att de som påstår att de har gjort allt rätt ska gå bort till evigt straff.

Den fruktansvärda sanningen är helt klar i Bibeln: det finns en evig förtappelse. Det låter dåraktigt när man ställer det samman med att Gud är kärlek. Människan vill i sin vishet tänka annorlunda. Men de visas vishet måste böjas under Guds vishet. Och den behöver vi inte spekulera i. Den är klart uppenbarad i Skriften. Gud skipar full rättvisa en dag. Det onda ska slutligt skaffas bort.

b) Den smala vägen: *För oss som blir frälsta är det en Guds kraft.*

Hur kan Paulus skriva "för oss"? Kan han vara så säker på att han själv är med? Och kan vi vara säkra på att få vara med och inte gå förlorade?

Muslimerna säger att Gud på domens dag ska använda en balansvåg. I den ena vågskålen lägger han våra goda gärningar och i den andra våra onda gärningar. Då beror det på vilken sida som väger tyngre om vi kommer till himlen eller helvetet. Det är alltså helt öppet ända till den dagen.

Romerska katoliker kan inte heller vara vissa om frälsningen. I deras katekes står det att man är inlemmad i kyrkans gemenskap genom Kristi Ande, kyrkans ordning och alla kyrkans frälsningsmedel. Men sedan heter det (837): "Den som inte förblir i kärlek kan dock inte bli räddad, även om han är en del av kyrkans kropp."

Hur kan vi veta om vi förblir i kärlek ända fram till domens dag? Det vet vi inte om det i minsta mån beror på oss själva. Vi kan avfalla. Eller det kan hända att det finns brister i vårt tro.

Låt mig ge några bibelord som visar att vi kan uttala oss med visshet. Det första är från Joh 10:27–30 där Jesus säger:

Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig. Jag ger dem evigt liv. De ska aldrig någonsin gå förlorade, och ingen ska rycka dem ur min hand. Min Far

som gett mig dem är större än allt, och ingen kan rycka dem ur min Fars hand. Jag och Fadern är ett.

Bevarandet vilar i större händer än i våra. Det står allt i Guds hand. Den som vilar i Jesu händer vilar i Faderns händer. Och den som lyssnar till Jesu röst är känd av honom och får vara helt trygg.

Paulus bekänner i 2 Tim 1:12:

Jag vet vem jag tror på, och jag är övertygad om att han har makt att fram till den dagen bevara det som anförtrotts mig.

Det är hans makt det kommer an på! Om det skulle hänga på mig finns ingen visshet.

Vi kan ännu fråga: För vilka kom Jesus? Vilka dog han för? Vem får räkna honom som sin Frälsare?

Då svarar vi med Joh 3:16:

Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv.

Lägg först märke till att objektet för Guds kärlek är världen! Dit hör vi alla. Medlet som han använde var korset, som denne enfödde Son skulle hängas på och bli en förbannelse, likt ormen som Mose hängde på en stång i öknen, för att vi skulle gå fria från det straff som vi borde ha lidit för våra synder och få evig välsignelse.

För det andra lägger vi märke till orden "var och en". Här gäller det som Paulus understryker i Gal 3: här är inte jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna. Det gäller alla. Och han ger en särskild bevisning att det gäller dig och mig:

Alla ni som blivit döpta till Kristus har iklätt er Kristus.

Men ännu finns en fråga: blir då alla frälsta? Eller blir alla döpta automatiskt frälsta?

Svaret på de frågorna är nej! Den som förkastar Jesus kommer själv att bli förkastad av honom. Det här är en biblisk sanning. Därmed finns det två saker som båda måste hållas klara:

1. Den som håller sig till Jesus kommer helt säkert att stå under hans beskydd och behöver inte frukta dom och helvete.
2. Den som förkastar Jesus och hans rättfärdighet kommer att drabbas av den eviga fördömsedom.

Kasta inte bort den korsmärkta dräkten som du fick i dopet! Skäms inte för den! I den är du viss om att du är med bland dem får säga: För oss som blir frälsta är det en Guds kraft, fast det är en dårskap för judar och hedningar.

Jesus bar korset

Vi vet av berättelsen från långfredagen att Jesus bokstavligen bar sitt kors till avrättningsplatsen. Men redan under förhöret inför judarnas ledare och Pilatus finns korset med mycket starkt.

Många gånger står det att Jesus inte svarade med ett ord. Så var det också sagt att han skulle göra som den lidande tjänaren enligt Jes 53:7:

Han blev misshandlad, men han ödmjukade sig och öppnade inte sin mun. Som ett lamm som förs bort för att slaktas, som ett får som är tyst inför dem som klipper det, så öppnade han inte sin mun.

Enligt denna världs metoder och vishet ska den som står inför en domstol försvara sig. Han ska uppbjuda all sin förmåga att visa att anklagelserna är felaktiga. Men så gjorde inte Jesus. Han svarade sällan. För det mesta var han tyst. Herodes ville se honom göra något tecken. Men hur han än provocerade honom fick han inget svar. Jesus hade undervisat i flera år. Det hade funnits tid att lyssna. Men nu hade stunden kommit då han skulle fullgöra den passiva lydnaden och lida döden på korset, som ett oskyldigt lamm som just då under påsken hade slaktats till minne av att folket fick sin frihet.

Inför Pilatus öppnade Jesus sin mun. För Pilatus var den intressanta frågan om Jesus var en kung, som kunde tänkas hota den romerska makten. Men då Jesus gav besked om att han var en kung stod hans ord i bjärt motsats till hans utseende. När Herodes sände honom tillbaka klädde han honom i en praktfull

dräkt. Det var ironi. Och hos Pilatus fick han en törnekrona intryckt i huvudet, och han blev piskad till blods. När han ställde honom fram inför människorna sa han: Ecce homo! Se människan! Var det en kung som folket såg? Nej, inte till det yttre. Det var en förödmjukad man, ytterst förnedrad. De visa kunde inte se någon storhet hos honom. Ändå var han världens Kung. Tänk, vilken dårskap!

När Paulus skriver till grekerna att korset är en dårskap behöver vi veta hur man såg på korsfästelse på den tiden. Den romerske senatoren Cicero lär ha sagt att en romersk medborgare inte ska röra ett kors, inte se ett kors, och inte ens höra ordet kors.

En sådan dårskap var det som Paulus förkunnade. Det kors som var det mest vederstyggliga pinoredskap som människor har kunnat tänka ut, det bar Guds Son i vårt ställe för att vi skulle få del av hans härlighet.

Kraften i svagheten – trons paradox

Erik Gustaf Geijer beskrev saken så här:

*att intet finns, som icke vinns,
av kärleken som lider.*

Här ser vi tydligt sanningen i orden som Gud lärde Paulus genom hans tagg i köttet (2 Kor 12:9):

Min nåd är nog för dig, för min kraft fullkomnas i svaghet.

När vi ser Jesus i hans lidande ser vi svagheten förkroppsligad. Där finns ingen synlig styrka.

Luther talar om Guds handlande som en paradox. Han säger att Gud uppenbarar sig i sin motsats. I sin bok Om den trälbundna viljan (s 75) skriver han:

När Gud därefter gör levande, gör han det genom att döda. När han rättfärdiggör gör han det genom att förklara skyldig. När han för oss till himmelen, leder han till helvetets djup.

Det här är verkligen en dårskap! När Gud vill göra oss starka tar han ifrån oss vår egen kraft. Förnuftet vill inte smälta sådant.

Men det är därför som förnuftet också har så svårt att smälta att Gud segrar genom att dö, att han triumferar mitt i fiendens triumf då han för Guds Son i en smädefull död. Hans största ära finns i hånet och smädelserna.

Överstepräster, fariseerna och romarna triumferade inte över Jesus fast det såg så ut. Gud gjorde slut på de visas vishet. Han förkastade de förståndigas förstånd. På påskdagens morgon kunde ingen mänsklig kraft bevinga Jesus och hålla honom kvar i graven.

För oss som blir frälsta är ordet om korset en Guds kraft. Låt det också bli kraften i ditt liv!

Bön: Så låt ditt kors i lust och nöd förbli min hjälp, mitt värn och stöd, min levnads enda fasta grund, mitt trygga hopp i dödens stund. (psb 76:10; fi 79:12,14)